

Big Crunch

Luc Geeraert

Honderdachtendertig dagen nadat Gigi vermoord werd – een auto-ongeval zei men, een accident – was ik bij de afhaalthai. De vriendelijke dame achter de toog excuseerde zich uitvoerig omdat mijn bestelling nog niet klaar was, en verdween door de klapdeur naar de keuken.

Het kleine restaurant was warm en verlaten. Het kitscherige boeddhabeeld op het schap met lege glazen keek minzaam op me neer. Op elke tafel stond een orchidee, en aan de muren hingen waterverfschilderijen met nog meer orchideeën. Met hun grote pastelroze bloembladen en hun diepe kelken vormden ze een onweerstaanbare uitnodiging voor nectarzoekende insecten. In het restaurant waren geen nectarzoekende insecten, er was enkel een vleesvlieg en die zoemde om mijn hoofd.

We hadden er slechts één keer samen gegeten, aan de tafel naast het namaakfonteyntje. Ik weet nog hoe het geklater van dat fonteyntje op Gigi's blaas werkte. Hoe haar jas steeds weer van haar rotan stoel schoof. Hoe ze het gerecht te veel saus vond hebben en zei dat ze dat beter kon. Hoe we toen scampikoppen over onze vingertoppen hadden geschoven en in ons beste Kempisch de jury van een restaurantprogramma hadden geïmiteerd.

De tijd kroop. De boeddha glimlachte. De Oosterse muzak werd nu en dan onderbroken door het geluid van stemmen en rammelende potten.

Toen gebeurde alles op hetzelfde ogenblik. De klapdeur van de keuken werd opengeduwde en de vriendelijke dame verscheen met mijn curry, mijn telefoon rinkelde, en de vlieg landde op mijn voorhoofd. Ik sloeg de vlieg weg, graaide naar de telefoon in de zak van mijn short. Mijn andere hand stak ik uit naar de bestelling.

Meer uit plichtsbesef dan uit nieuwsgierigheid nam ik de oproep van het onbekende nummer aan. Het was de moordenaar die me telefoneerde. Hij nodigde me uit naar het autokerkhof.

Een gemompeld ja was het enige dat ik wist uit te brengen.

Van de curry kreeg ik die avond geen hap door mijn keel.

Men zegt van een SUV dat zijn onderdelen voor meer dan negentig procent te valoriseren zijn. Men zegt dat eerst de batterij verwijderd wordt, de vloeistoffen afgevoerd, het aircogas onttrokken. Dat vervolgens ook de wielen en banden gedemonteerd worden. Men zegt dat daarna de carrosserie samengeperst wordt en razendsnel versneden tot stukken ter grootte van een hand. Men zegt dat de metalen omgesmolten worden, de banden vermalen, de plastics geëxtrudeerd. Men zegt administratieve vernietiging. Men zegt fysieke vernietiging.

De moordenaar droeg een nette, beige zomerbroek en een lichtblauwe polo. Rond zijn lijf hing een wolk mannenparfum. Hij schudde me de hand en keek me ernstig aan. Met brekende stem zei hij dat hij het gebeurde ongedaan zou maken, als hij dat zou kunnen. Dat hij hoopte dat de op handen zijnde vernietiging een troost mocht betekenen. Enzoverder. Hij had droeve, bruine ogen.

Ik antwoordde niet en hij stopte met praten.

In stilte liepen we het autokerkhof op. Ik weet nog dat ik mijn blik en mijn gedachten fixeerde op de toren van aan elkaar gelaste autowrakken op de rand van het terrein. Dat die toren leek op een reus met een hoed.

We stopten en de moordenaar wees me de bordeauxrode SUV pick-up truck. Wielloos stond hij er, glanzend in het voorzichtige licht van een dichtgetrokken zomerdag. Hij zag er ongeschonden uit, de bull bar glom. Hersteld, zei hij. Ik knikte. Voor hem was er herstel. Voor mij was er niets.

De sjofele man die ons twee helmen bracht, vroeg om voldoende afstand te bewaren. Een spastische jongen hees zich vanuit een elektrische rolstoel in de stuurcabine van de kraan.

De machine greep de SUV. Het vensterglas sprong en het stoere dak plooidde. De wagen werd de lucht in getild en landde met een doffe bonk in de pers. Onmiddellijk volgde het pletten. De carrosserie knapte. Het metaal gilde.

Gigi's verhakkelde fiets op het asfalt. De verwrongen wielen. De rare frons in het frame. Het afgerukte voorlicht. De plastic bloemenguirlande.

Het volgende ogenblik lagen mijn handen rond de hals van de moordenaar.

Mijn vingers strakgespannen en krachtig. Ik voelde spier en pezen en kloppend bloed.

In zijn ogen laaide verbaasde angst. Zijn handen graaiden naar mijn polsen, pulkten aan mijn wit genepen vingers.

Ik drukte door en voelde een zacht kraken.

De gil van de moordenaar was geluidloos. Zijn ogen puilden.

Mijn vingers duwden diep in zijn vlees. Voor het eerst in maanden voelde ik me vitaal, verheven bijna boven de wereld.

Andere handen grepen mijn schouders, trokken aan me, rukten.

Het deed me niets.

Ik drukte door.

Toen ik Gigi pas kende, huurden we een huisje aan de Opaalkust. Het regende er bijna onophoudelijk, er zat een schrale westenwind. Toch trokken we er elke dag op uit, weggedoken in onze regenjassen. Ik herinner me heel levendig die ene wandeling over het verlaten strand naar de witte kaap. We spraken honderduit, over sandalen, onze moeders, de belachelijk lage prijs van mosselen daar, over hoe ik niet tegen verliezen kan, over haar baan. We vergeleken elkaars neuzen en de roodheid van onze wangen.

Er was een kleine beek die het strand doorsneed. Minutenlang zochten we een manier om die te kruisen en uiteindelijk vond ik een plek waar we er in enkele sprongen overheen konden raken. Ik weet nog hoe enthousiast ze me aankeek toen we met droge voeten aan de overkant stonden, zei dat ze niet wist hoe lang we samen zouden blijven, maar dat het zeker tien jaar zou zijn. Hoe ik er in mijn hoofd nog tien jaar bij deed.